

רע"פ 10065/17 - אלנבארי תופיק נגד הועדה המרחבית לתכנון נגב מזרחי

בבית המשפט העליון

רע"פ 10065/17

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אלנבארי תופיק

נגד

המשיב: הועדה המרחבית לתכנון נגב מזרחי

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
באר שבע מיום 13.12.2017 בתיק עפא
060222-11-17

בשם המבקש: עו"ד אברהים אלקרעאן

החלטה
*

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"א 60222-11-17 (השופט א' אינפלד) מיום 13.12.2017, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט השלום בבאר שבע (השופט א' דורון) בב"נ 22235-11-17, מיום 15.11.2017.

2. המשיבה פרסמה ביום 5.11.2017 שני צווי הריסה מנהליים, האחד ל"מבנה פח-פאנל מבודד" ששטחו עמוד 1

כ-120 מ"ר והוא בעל רצפת בטון מרוצפת, במקרקעין הידועים כ.צ. 193761/576869 (רשת ישראל חדשה), צפונית לדרך 31, והשני ל"מבנה פח-פאנל מבודד" ששטחו כ-88 מ"ר ואינו מרוצף, אך בעל משטח בטון בשטח 22 מ"ר ממזרח (להלן: "הצווים" ו"המבנים" בהתאמה).

3. המבקש הגיש בקשה לביטול הצווים לבית משפט השלום בבאר שבע, ובקשה לעיכוב ביצוע הצווים עד לדיון בבקשה. בהחלטתו דחה בית משפט השלום את הבקשה לביטול הצווים, תוך שקבע כי הגם שהמבקש טען לבעלות על הקרקע שעליה בנויים המבנים, הוא לא צירף אסמכתא חוקית מפקיד ההסדר או מכל גורם אחר להוכחת טענת הבעלות, ומכל מקום לא התגבשה זכותו המוכרת במקרקעין. ממילא, לא ניתן לקבוע כי קיימת למבקש הזכות להתנגד לצו ההריסה, בהתאם להוראות תקנה 2(א)(1) לתקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשות לענין צו הריסה מינהלי), התש"ע-2010 (להלן: התקנות). עוד קבע בית משפט השלום, כי משלא צויין בבקשה האם ניתן למבנה היתר כדין, ומשלא הוצגה כל אסמכתא לכך שהמבנים מצויים בהליכי אישור או הסדרה, לא עמד המבקש בנטל ההוכחה המוטל עליו בכל הנוגע לקיומה של עילה לביטול הצו. בהקשר זה הדגיש בית המשפט כי על פי האמור בתגובת המשיבה, "ממילא מדובר במקרקעין המיועד לשצ"פ, ולא ניתן יהא להכשיר את המבנים". כן דחה בית המשפט את טענת המבקש לאכיפה בררנית, שכן זו נטענה בעלמא וללא סימוכין. לבסוף, פסק בית המשפט כי מהראיות שהוגשו לו "עולה תמונה ברורה כי אין המדובר במבנים שהם בגדר עובדה מוגמרת. ... גם אם נבנו המבנים, עד למצבם כעת, בזריזות ראויה, אין בכך כדי להצדיק הותרתם על כנם, ובין היתר משום שלא הוכחה הטענה כי מדובר במבנים שהושלמו 60 ימים עובר למועד הגשת התצהירים".

4. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 26.11.2017, דחה בית משפט השלום "בקשה לעיון חוזר" שהגיש המבקש, בנימוק כי לבית המשפט אין סמכות חוקית לדון בבקשה זו, שהגשתה אינה תואמת את "דרך המלך בנסיבות העניין".

5. המבקש ערער על ההחלטה (מיום 15.11.2017) לבית המשפט קמא בבאר שבע. בערעורו טען כי טעה בית משפט השלום כשדחה את בקשתו על יסוד הכתובים בלבד, ומבלי שהתקיים דיון בבקשה; כי על פי מכתבו של סגן ראש מועצת הישוב חורה, שהוגש לבית משפט השלום, המבנים בנויים על קרקע המיועדת להקצאה לבניה, ולא לשצ"פ; וכי יש לדחות את ביצוע ההריסה שכן יתכן כי המבנים יוכשרו בעתיד.

6. בפסק דינו דחה בית המשפט קמא את הערעור, תוך שקבע כי "אין למערער [המבקש - י' א'] כל טענה מהותית היכולה לעמוד. הצו הוצא כדין. התנאים בחוק להוצאת הצו התקיימו. הבניה הינה בניה חדשה, אף אם היא מחליפה בניה ישנה". בית המשפט קבע אמנם, כי היה על בית משפט השלום לקיים דיון בבקשה (להבדיל מהבקשה לעיכוב ביצוע, שניתן היה לדחותה על יסוד הכתובים) ולא ניתן היה לדחותה על הסף רק בשל כך שאינה עומדת בהוראות סעיף 6 לתקנות, אך עם זאת לא ראה טעם בהחזרת הדיון לבית משפט השלום כדי שידון בבקשה לגופה, שכן אין למבקש כל טיעון מהותי המצדיק את ביטול הצווים, וממילא לא נגרם לו עיוות דין.

7. בבקשתו לפני, חוזר המבקש על הטענות שהוצגו בפני בית המשפט קמא, וטוען לקיומו של "אופק תכנוני" להסדרת המבנים, המצדיק את דחיית הצווים. כן טוען המבקש כי שגה בית המשפט קמא שעה שנמנע מלהורות על השבת התיק לבית משפט השלום, כדי שיקיים דיון בבקשה. לבסוף טוען המבקש כי בית המשפט קמא התעלם מטענותיו בדבר ההכרה החלקית במעמד הזכות החוקתית לדיון במשפט הישראלי, סוגיה המעלה, לשיטתו, שאלה משפטית

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הרשות לערעור שני אינה ניתנת כדבר שבשגרה, אלא מוגבלת למקרים נדירים המעוררים שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין קיצוני. על אף ניסיונו של בא כוח המבקש לשוות להליך אופי חוקתי, בקשת רשות הערעור בענייננו לא מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית, ולמבקש לא נגרם כל עיוות דין קיצוני.

9. מעבר לדרוש, אני סבור כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. טענותיו של המבקש בדבר אי-תקינותם של הצווים ובדבר האופק התכנוני של המבנה נטענו בפני הערכאה הדיונית, אשר העדיף את גרסת המשיבה. טענות אלה הונחו בשנית בפני בית המשפט קמא, אשר דחה אותן תוך שקבע כי "אין שום סיכוי מוחשי כי צו ההריסה יבוטל". ערכאת הערעור לא תתערב במהרה בטענות נגד קביעות שבעובדה וממצאי מהימנות שנתקבלו בבית המשפט קמא, קל וחומר כאשר מדובר בערכאת ערעור ב"גלגול שלישי". לאחר שבית משפט השלום קבע את ממצאיו באשר לאפשרות להכשרת המבנים ובית המשפט המחוזי לא ראה לנכון להתערב בהם, אף אני לא מוצא טעם לעשות כן. משלא העלה המבקש בפני בית המשפט קמא כל טענה מהותית בדבר חוקיותם של הצווים, אף אני לא ראיתי טעם בהשבת הדיון לבית משפט השלום.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד טבת התשע"ח (1.1.2018).

שׁוֹפֵט